

**RYZYKOWNE ZACHOWANIA
W INTERNECIE: CYBERPRZEMOC**

MY WSZYSCY

SCENARIUSZ ZAJĘĆ
PROFILAKTYCZNYCH
DLA UCZNIÓW W WIEKU 13–15 LAT

BEZPIECZNI W SIECI Z OSE

NASK

OGÓLNOPOLSKA
SIEĆ EDUKACYJNA

Autor

Katarzyna Fenik-Gaberle

Redakcja merytoryczna

Anna Borkowska

Redakcja językowa i korekta

Katarzyna Gańko

Opracowanie graficzne, skład

Aneta Witecka

© NASK Państwowy Instytut Badawczy
Warszawa 2021

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach licencji Creative Commons
Uznanie autorstwa – [Użycie niekomercyjne \(CC BY-NC\) 4.0 Międzynarodowe](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/)

NASK Państwowy Instytut Badawczy
ul. Kolska 12
01-045 Warszawa

KATARZYNA FENIK-GABERLE

MY WSZYSCY

SCENARIUSZ ZAJĘĆ
PROFILAKTYCZNYCH
DLA UCZNIÓW W WIEKU 13–15 LAT

BEZPIECZNI W SIECI Z OSE • • •

NASK

ose OGÓLNOPOLSKA
SIEĆ EDUKACYJNA

WSTĘP

Stosowanie cyberprzemocy, czyli agresji wyrażanej przy użyciu mediów elektronicznych, można zaobserwować u młodych ludzi zwłaszcza w okresie dojrzewania. Czemu właśnie adolescenci angażują się w takie zachowania? Sfera psychospołeczna staje się wtedy wyraźnie dominującą płaszczyzną rozwoju. Jedną z głównych potrzeb nastolatków jest utrzymywanie relacji z kolegami i koleżankami, a co za tym idzie – obserwacja siebie na tle grupy i swoista próba sił na rówieśniczym forum. Te elementy interakcji umożliwiają spełnianie także innej potrzeby: poszukiwania własnej tożsamości. I choć mają ją wszyscy ludzie, niezależnie od wieku, to u nastolatków wyraźnie się ona nasila. Właśnie wiek adolescencji jest wieloetapowym procesem przymierzania się do różnych ról, kształtowania się cech i trenowania postaw. Młodzi ludzie ćwiczą umiejętność odnajdywania się w różnych rolach, przyglądają się sobie i innym oraz próbują nowych rzeczy.

Jako dorośli (nauczyciele, rodzice, opiekunowie) pracujący z grupą adolescentów często mamy wiele wyobrażeń na ich temat. Każdy nastolatek/nastolatka konfrontuje się z tymi naszymi wizjami, jednak najważniejszym punktem odniesienia jest grupa rówieśnicza oraz wyrażane przez nią oczekiwania.

Fantazje młodych o ich własnym życiu i przyszłości są nieograniczone. Każdy z nas w dzieciństwie zastanawiał się przecież, kim będzie i jak potoczą się jego losy – jedni chcieli zostać piosenkarzami, drudzy marynarzami, inni marzyli o zamieszkaniu w latarni morskiej, w Afryce, w namiocie czy o podróżach do miejsc, których nikt dotąd nie odkrył. Niezwykłą kompetencją młodych ludzi jest ta właśnie zdolność próbowania, zmieniania się, niezwykle szerokiego postrzegania własnych możliwości. Niestety pod wpływem niewłaściwych zachowań osób dorosłych lub rówieśników nastolatki mogą wycofywać się z naturalnego rytmu rozwoju. Adolescenci uwewnętrzniają bowiem jakiś konkretny obraz siebie samego – złożony z wizji, oczekiwań, ambicji, usłyszanych na swój temat ocen, informacji o tym, jak odbierają ich inni. Jak zatem wpływają na nich cudze sądy i opinie, zwłaszcza te nieprzychylnie? Jaką rolę w procesie ich rozpowszechniania odgrywa internet?

Dawniej, gdy ktoś na murze napisał, że „Krzysiek jest głupi”, zobaczyli to mieszkańcy dzielnicy, miasta, wsi; potem widziano także plamę po próbie zamalowania tej obelgi. Dziś ściany, na których umieszczane są treści przemocowe, częściej bywają wirtualne, a dostęp do nich może mieć właściwie nieograniczone grono odbiorców. Z rozmów z nastolatkami wynika, że właśnie ta powszechność nienawistnych komentarzy czy wyzwiisk wykorzystywanych do aktów cyberprzemocy jest odczuwana boleśniej niż ich trwałość. Młodzi ludzie często mówią: „wszyscy się dowiedzą”, „wszyscy zaczną źle o mnie myśleć”, co wskazuje na ich lęk o zaraźliwość tej przekazanej przez kogoś opinii, o wpływ raz wypowiedzianej oceny. Zawsze niezwykle trudno jest przyjąć publicznie wyrażoną negatywną informację na swój temat – nawet jeśli jest nieprawdziwa, złośliwa czy przekazana tylko po to, by zranić. Przekazana szerokiemu gronu odbiorców w internecie staje się ona niczym innym niż szerzeniem nienawiści, godzi w dobre imię poszkodowanego, niezależnie od jego wieku i sytuacji życiowej. Stąd szerzenie nienawiści jest penalizowane (uznane za niewłaściwe prawnie, karane) przez większość współczesnych systemów prawnych na świecie.

Gdy myślimy o sprawcy agresji w sieci, dość często jednoznacznie oceniamy jego zachowanie. Potrzebujemy mieć jasność – chciał czy nie chciał kogoś skrzywdzić? Nie zawsze jednak ta ocena będzie tak łatwa. Część internetowych agresorów świadomie używa nowych technologii, aby dokonywać aktów prześladowania. Inni działają bez złych intencji, nie mając zamiaru wyrządzić komuś krzywdy i nie uświadamiając sobie, jak bolesne mogą być ich działania online.

Ci pierwsi wykorzystują swoją przewagę, aby intencjonalnie wyrządzić komuś krzywdę. Ich celem jest zazwyczaj konkretna osoba, zwykle słabsza, taka, której trudno się bronić. A jako że cyberprzemoc odbywa się najczęściej w znanej grupie, często wśród kolegów i koleżanek z klasy lub szkoły, działanie sprawców jest ułatwione. Znając dobrze swoją ofiarę, mogą kierować działania tam, gdzie uderzenie

będzie najbardziej bolesne – na te elementy czy cechy, które w jakimś stopniu wyróżniają ofiarę z grupy, sprawiają, że jest inna, bądź są z jakiegoś powodu dla niej ważne.

W sytuacji cyberprzemocy w pierwszej kolejności powinniśmy się właśnie przyglądać raczej sprawcy niż samej ofierze. Jaką rolę w jego życiu, na jego etapie rozwoju odgrywa cecha (pogląd, zachowanie itd.) wyśmiewana u ofiary? Czy działał świadomie, intencjonalnie, z zamiarem wyrządzenia komuś krzywdy? Jakie procesy grupowe w klasie uruchomił swoimi działaniami? Jakie ma oczekiwania wobec grupy (często wyrażane nieświadomie) oraz czego od rówieśników i dorosłych potrzebuje? Sprawca cyberprzemocy wprowadza do środowiska, w którym funkcjonuje, swoje wewnętrzne przeżycia. Czasem odwzorowuje sytuację domową (przemoc, zaniedbanie), czasem odreagowuje frustrację związaną z relacjami w rodzinie. Ćwiczy radzenie sobie z różnymi emocjami: lękiem, wstydem, zazdrością, złością, odwetem za odrzucenie itp. Przywdziewając kostium agresora, odgrywa jakąś rolę: szuka akceptacji w grupie, realizuje swoją potrzebę zaistnienia, zauważenia, nie zawsze zwracając uwagę, czy zyskuje przy tym poklask, czy dezaprobatę. Jego działania mają ogromne znaczenie – ranią konkretną osobę/grupę osób. Krzywda, emocje pojawiające się u ofiary cyberprzemocy, mimo że realizowane w przestrzeni internetu, nie są wirtualne. Są prawdziwe.

Podczas interwencji dużo więcej czasu poświęcamy samej ofierze, gdy tymczasem jej potrzeby są zupełnie inne. Najczęściej ofiara chce być „niewidzialna”, usunąć się z centrum uwagi. Ta potrzeba jest najczęściej wypowiedzana przez osoby, które zostały poszkodowane na skutek cyberprzemocy. Zajmując się jedynie poszkodowanym bądź skupiając uwagę wyłącznie na sprawcy, najprawdopodobniej nie rozwiążemy prawdziwego problemu. Tkwi on bowiem w strukturze całej grupy, której członkami są zarówno ofiara, jak i sprawca. Obserwacja sposobu funkcjonowania całej takiej społeczności może pomóc nam zidentyfikować potrzeby jej członków i zwiększyć szanse na rozwiązanie konfliktu. Co za tym idzie, każda sytuacja, w której dochodzi do agresji online, powinna być przedmiotem pracy z całą grupą młodzieży, zachodzi bowiem na jej tle i w związku z jej potrzebami rozwojowymi. Warto też pamiętać, że uczestnikami aktu cyberprzemocy są nie tylko ofiara i sprawca, ale również świadkowie – rówieśnicy i dorośli.

Na temat cyberprzemocy można rozmawiać z nastolatkami na wiele różnych sposobów. Opracowano już w Polsce co najmniej kilka programów profilaktycznych dotyczących tej tematyki. Zwracają one dość często uwagę na znaczenie empatii, uczą widzenia perspektywy drugiej osoby, pokazują też konsekwencje agresji w sieci. Jest wiele elementów tego zjawiska, na których można oprzeć strategie profilaktyczne – wszystkie są bardzo ciekawe i wartościowe.

Dziś prezentujemy Państwu jeden z pomysłów na rozmowę z młodymi ludźmi o cyberprzemocy. Chcielibyśmy, by w efekcie zajęć przeprowadzonych na podstawie tego scenariusza młodzież mogła przyjrzeć się tworzeniu obrazu siebie, poczuciu własnej wartości, a także odnaleźć podobne potrzeby w swojej grupie rówieśniczej. Celem tej strategii profilaktycznej jest zapobieganie wykluczeniu i podziałom.

Podczas zajęć omówione zostaną także sposoby zapobiegania bezpośrednim konsekwencjom cyberprzemocy. Uczestnicy będą mogli przyjrzeć się wpływowi, jaki agresja online ma na każdą osobę wchodzącą w skład grupy rówieśniczej. Prowadzący pomoże im odnaleźć wspólne (i podobne) cele rozwojowe, a także uruchomić poczucie współodpowiedzialności za relacje między kolegami i koleżankami.

INFORMACJE NA TEMAT ZAJĘĆ

● CELE ZAJĘĆ:

- Poszerzenie wiedzy uczniów na temat zjawiska cyberprzemocy.
- Przyjrzenie się wpływowi, jaki cyberprzemoc ma na każdą osobę wchodzącą w skład grupy rówieśniczej.
- Udzielenie nastolatkom wsparcia w odnalezieniu wspólnych bądź podobnych celów rozwojowych grupy rówieśniczej, w której funkcjonują.
- Uruchomienie poczucia współodpowiedzialności za relacje w grupie.

● CZAS TRWANIA:

45–60 min.

● ODBIORCY:

uczniowie w wieku 13–15 lat

● REALIZATORZY:

pedagodzy, psychologowie, nauczyciele zajmujący się profilaktyką zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży, w tym podejmowanych przy użyciu nowych technologii

● REALIZACJA:

podczas pracy z klasą w szkole lub w czasie dodatkowych zajęć z nastolatkami poza systemem szkolnym

● POMOCE NIEZBĘDNE DO PRZEPROWADZENIA ZAJĘĆ:

karty pracy nr 1–3, tablica lub duże arkusze papieru, mazaki, taśma klejąca lub masa mocująca, kartki, długopisy

SCENARIUSZ ZAJĘĆ

● ĆWICZENIE 1: DWA OBRAZY

Podziel uczestników zajęć na 4 grupy.

Poproś uczniów w pierwszej i drugiej grupie, aby przez kilka minut postarali się odpowiedzieć na pytanie: **Jak myślisz, jaki/jaka chce być nastolatek/nastolatka?**, a uczniów w grupie trzeciej i czwartej – aby zastanowili się nad pytaniem: **Jaki/jaka według dorosłych powinien/powinna być nastolatek/nastolatka?** Poproś każdą grupę, aby podała co najmniej trzy cechy w odpowiedzi na pytanie.

Następnie grupy tworzą własne plansze (duży arkusz papier, np. kartka flipchart), wpisując na nich wszystkie cechy, które pojawiły się podczas dyskusji grupowej. Kolejnym krokiem będzie omówienie wyników pracy grup.

Poproś grupę pierwszą i drugą o prezentację swoich prac na forum. Po zakończeniu prezentacji połącz (sklej) plansze obu grup w całość i podsumuj ćwiczenie, zwracając uwagę na podobieństwa w pracy obu zespołów. W ten sposób otrzymacie obraz oczekiwań nastolatków wobec ich samych.

Następnie poproś o zaprezentowanie wyników swoich prac grupę trzecią i czwartą. Podsumuj ćwiczenie podobnie, jak w przypadku grup pierwszej i drugiej. Tu powstaje obraz oczekiwań dorosłych wobec nastolatków.

Po zakończeniu prezentacji poproś uczniów o wolne skojarzenia w odpowiedzi na pytania: **Które wymienione cechy nastolatków są wspólne dla tych obrazów? Które są ze sobą sprzeczne?**

Uwaga! Podczas ćwiczenia uczniowie mogą żywo reagować na pytanie dotyczące oczekiwań osób dorosłych. Twoim zadaniem w tej części ćwiczenia jest wysłuchanie i zebranie pomysłów, nie zaś ocenianie czy dawanie wyjaśnień w tym obszarze.

Omówienie ćwiczenia:

Zwróć uwagę uczniów na te przekonania, które pojawiły się w obu powstałych obrazach. Podkreśl, że emocje często budzą się w sytuacji, gdy zauważamy różnice, a nie podobieństwa. Omawiając efekty wspólnej pracy, odnieś się do tego, że każdy człowiek myśli nad tym, jaki chce być, ale bierze przy tym pod uwagę także oczekiwania innych osób. To właśnie zbiór tych myśli, odczuć, oczekiwań wpływa na to, jacy jesteśmy.

● ĆWICZENIE 2: POCZUCIE WŁASNEJ WARTOŚCI

Poproś uczniów o dobranie się w pary lub trzyosobowe grupy.

Przed rozpoczęciem ćwiczenia dopilnuj, by uczniowie w poszczególnych w zespołach nie pokazywali sobie nawzajem zadania, które otrzymają.

Każdej z grup rozdaj jeden z czterech opisów – historię Ani (Karta pracy nr 1).

Po zapoznaniu się z historią nastolatki uczniowie w swoich grupach przez kilka minut mają zastanowić się nad odpowiedziami na dwa pytania i spisać na kartce wspólne odpowiedzi. W tym czasie przygotuj na tablicy lub dużym arkuszu tabelę składającą się z dwóch kolumn: w jednej będą wypisane odpowiedzi na pytanie: **Co Ania o sobie myśli?**, w drugiej: **Co myślą o niej rówieśnicy?**

W trakcie tworzenia tabeli poproś, by uczniowie nadal nie pokazywali historii, które otrzymali, ale obserwowali podawane przez różne grupy odpowiedzi i spróbowali zgadnąć, czym i dlaczego się od siebie różnią.

Omówienie ćwiczenia:

W podsumowaniu omów temat poczucia własnej wartości. To często używane określenie opisujące obraz, jaki mamy na temat swojej osoby. Razem z uczniami poszukaj elementów, które oddziałują na ten obraz, odnosząc się do historii Ani. Informacje o czynnikach mających wpływ na poczucie własnej wartości znajdziesz w Karcie pracy nr 2.

Pytania, które możesz wykorzystać w dyskusji:

- Dlaczego opinie różnych grup różniły się od siebie? Jaki wpływ miały na to różnice w informacjach, które na temat Ani otrzymały poszczególne grupy? (Wyjaśnij, że grupy otrzymały różne wersje historii – niektóre dostarczały mniej, inne więcej szczegółów, co mogło mieć wpływ na to, jaki obraz bohaterki historii i wyobrażenia o niej pojawiły się w poszczególnych grupach. Dopiero w tym miejscu uczniowie mogą podzielić się swoimi historiami na forum).
- Co wpływa na nasze poczucie własnej wartości? Jakie osoby mają na nie szczególnie duży wpływ? Jak na nasze poczucie własnej wartości wpływa opinia grupy?
- Co wpływa pozytywnie, a co negatywnie na nasz obraz siebie?
- Czy na nasze poczucie własnej wartości i na to, co o sobie myślimy, mogą wpływać media społecznościowe? Dlaczego? W jaki sposób?

● ĆWICZENIE 3. JA TEŻ TU JESTEM!

Opisz sytuację, która może się zdarzyć w każdej grupie – w klasie, szkole, w zespole (na podstawie Karty pracy nr 3). Zachęć uczniów do podzielenia się opiniami, zapytaj, jak by się czuli, gdyby to w ich klasie wydarzyła się ta historia.

Podziel uczniów na małe zespoły (po 3–4 osoby). Ich zadaniem będzie przygotowanie krótkiej (w formie listu, monologu) odpowiedzi na pytania – Co o tym myślisz? Co byś chciał powiedzieć Jędrkowi, a co Roksanie?

Uwaga: Pamiętaj, że w tym ćwiczeniu ważne jest, by młodzież mogła odnieść się do opisanej sytuacji w dowolny dla siebie sposób. Podkreśl, że każdy może czuć, myśleć coś innego. Zadbaj, by uczniowie mieli szansę odnieść się do swoich myśli, odczuć. Podsumowując wypowiedzi, wskaż na ich różnorodność.

Omówienie ćwiczenia:

W podsumowaniu zwróć uwagę na kilka elementów:

1. Każdego ucznia, jako członka danej grupy, dotyczy to, co się w niej dzieje. Nawet gdy wydaje się, że jest jedynie świadkiem sytuacji.
2. Każdy uczeń ma jakiś stosunek do tej sytuacji i emocje z tym związane – można się przestraszyć, odczuwać współczucie dla osoby pokrzywdzonej, złość do sprawcy, być zaskoczonym, czuć ulgę, że nie jest się ofiarą, zastanawiać się, co się teraz stanie, czekać na reakcję dorosłych.
3. Postaraj się oddzielić emocje, o których mówią uczniowie od oceny tej sytuacji, zwracając przy tym uwagę, że jedne i drugie są ze sobą powiązane. Pomóż nazwać emocje, o których jest mowa.
4. Pokaż, że emocje i myśli (ocena sytuacji) są ze sobą powiązane.
5. Zwróć uwagę także na to, że nie możemy oceniać emocji – są reakcją niezależną od człowieka, wszystkie są ważne, bo informują o tym, czego potrzebujemy i chcemy.
6. Opisana sytuacja tylko z pozoru wydaje się sprawą Roksan i Jędrka – faktycznie dotyczy wszystkich osób w grupie, w której się to zdarzyło. Zapytaj uczniów, które z ich wypowiedzi wskazują na to, że to wspólna sprawa całej grupy.

KARTY PRACY

● KARTA PRACY NR 1

Grupa 1. Ania trenuje piłkę ręczną od wczesnych lat szkolnych jako jedyna w swojej klasie.

Co Ania o sobie myśli? Co myślą o niej rówieśnicy? Wypiszcie jak najwięcej różnych odpowiedzi.

Grupa 2. Ania trenuje piłkę ręczną od wczesnych lat szkolnych jako jedyna w swojej klasie. Często jest chwalona za pracowitość przez nauczycieli. Podoba im się, że mimo 4–5 treningów w tygodniu znajduje czas, by przygotować się do lekcji.

Co Ania o sobie myśli? Co myślą o niej rówieśnicy? Wypiszcie jak najwięcej różnych odpowiedzi.

Grupa 3. Ania trenuje piłkę ręczną od wczesnych lat szkolnych jako jedyna w swojej klasie. Często jest chwalona za pracowitość przez nauczycieli. Podoba im się, że mimo 4–5 treningów w tygodniu znajduje czas, by przygotować się do lekcji. Koleżanki w klasie często jej docinają, zwłaszcza gdy koledzy dopytują ją o jakieś sprawy związane z ostatnim meczem.

Co Ania o sobie myśli? Co myślą o niej rówieśnicy? Wypiszcie jak najwięcej różnych odpowiedzi.

Grupa 4. Ania trenuje piłkę ręczną od wczesnych lat szkolnych jako jedyna w swojej klasie. Często jest chwalona za pracowitość przez nauczycieli. Podoba im się, że mimo 4–5 treningów w tygodniu znajduje czas, by przygotować się do lekcji. Koleżanki w klasie często jej docinają, zwłaszcza gdy koledzy z klasy dopytują ją o jakieś sprawy związane z ostatnim meczem. Po kolejnej kontuzji kolana trener przekazał rodzicom Ani, że dziewczynka powinna rozważyć rezygnację z dalszej gry.

Co Ania o sobie myśli? Co myślą o niej rówieśnicy? Wypiszcie jak najwięcej różnych odpowiedzi.

● KARTA PRACY NR 2

Na poczucie własnej wartości, obraz siebie mogą wpływać m.in.:

- ✓ Różne przyjemne i nieprzyjemne **zdarzenia w życiu**, a szczególnie to, jak je **oceniaamy**: czasem myślimy, że daliśmy sobie radę i oceniamy siebie dobrze, innym razem – przeciwnie (przykład: było mi trudno – myślę, że dałam sobie radę – umiem sobie poradzić w trudnych sytuacjach).
- ✓ **Opinie** innych osób na nasz temat (przykład: słyszę od innych, że jestem fajnym kolegą).
- ✓ **Przekonania**, jakie mamy o sobie (przykład: jestem pomysłowy).
- ✓ **Wiedza na temat** swoich pozytywnych lub negatywnych cech. Co wiem o sobie? (przykład: jestem punktualna, dobrze sobie radzę z geografią, robię błędy ortograficzne).
- ✓ **Ogólna ocena** tego, czy jakieś zachowania lub cechy są **powszechne** – potocznie mówimy, że coś jest normalne lub nie (przykład: zachowania podobne do tych zaobserwowanych u innych osób z reguły oceniamy pozytywnie).

● KARTA PRACY NR 3

Historia Jędrka i Roksany

Jędrzek i Roksana chodzą do tej samej klasy. Ich rodzice byli kiedyś bliskimi znajomymi (znali się z liceum). Jędrzek dowiedział się od kolegi, że Roksana krytykowała jego muzyczne hobby, nowy styl ubierania się. Chłopak zirytował się, powiedział koledze, że Roksana niczym się nie interesuje i chyba „ma to po rodzicach”. Potem wrzucił do internetu przerobione zdjęcie dziewczyny z wycieczki szkolnej: ona w podartych ubraniach, zmywa podłogę na kolanach.

Dodał jeszcze napis „Przyszłość Roxy” i wiele nieprzyjemnych słów. Wysłał zdjęcie całej klasie. Wiele osób się z tego śmiało, niektórzy też coś dopisywali, rozsyłali dalej, rozmawiali o tym, śmiali się. Roksana nie przyszła następnego dnia do szkoły.

Pytania:

Gdyby ta sytuacja zdarzyła się w Twojej klasie/grupie, a Ty byłbyś/byłabyś świadkiem tej sytuacji...

<p>Co byś pomyślał/pomyślała o tej sytuacji?</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>Jak byś się poczuł/poczuła?</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>Co chciałbyś/chciałabyś od siebie powiedzieć Jędrkowi?</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>Co chciałbyś/chciałabyś od siebie powiedzieć Roksanie?</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

Państwowy Instytut Badawczy NASK

NASK jest Państwowym Instytutem Badawczym nadzorowanym przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów. Prowadzi badania naukowe i prace rozwojowe na rzecz bezpieczeństwa systemów sieciowych, a także nad technologiami opartymi na najnowocześniejszych rozwiązaniach, wykorzystujących sztuczną inteligencję i zaawansowaną analizę danych. NASK na mocy ustawy o Krajowym Systemie Cyberbezpieczeństwa pełni zadania jednego z trzech Zespołów Reagowania na Incydenty Komputerowe (CSIRT) poziomu krajowego. Instytut realizuje strategiczne programy z obszaru cyfryzacji Polski, a także prowadzi rejestr domeny .pl, w którym znajduje się ponad 2,6 mln domen. NASK wypełnia misję edukacyjną, ekspercką i popularyzatorską na rzecz podnoszenia poziomu kompetencji cyfrowych oraz świadomości bezpieczeństwa użytkowników sieci.

Program Ogólnopolska Sieć Edukacyjna (OSE) jest realizowany przez Państwowy Instytut Badawczy NASK pod nadzorem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i współfinansowany z Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa (POPC) na lata 2014–2020. OSE to program publicznej sieci telekomunikacyjnej, dającej szkołom w całej Polsce możliwość podłączenia szybkiego, bezpłatnego i bezpiecznego internetu. W ramach programu OSE prowadzone są także działania edukacyjno-informacyjne, promujące zasady bezpiecznego korzystania z technologii cyfrowych. Więcej informacji na stronach: www.ose.gov.pl oraz www.it-szkola.edu.pl.

NASK – współtworzymy rewolucję cyfrową w Polsce!

Kontakt

ul. Kolska 12, 01-045 Warszawa
+48 22 182 55 55
ose@nask.pl
ose.gov.pl

Dofinansowano ze środków budżetu państwa

